

Balázs F. Attila
FÉNYBEN A HÚS

ott ballag mindig velem
megáll ha megállok
leül ha leülök

hűségesebb mindenkinél
nem ítélkezik
nem bírál
nem tagad meg

velem marad
velem izzad a sivatagban
velem siklik a havon

ha ölelek ő is ölel
utánoz ha gesztikulálok
úgy tűnik rátaposok
amikor megyek
de kisiklik talpam alól

a sötétben diszkréten
visszavonul
mindig hallgat
addig él amíg én
létezem

velem tűnik el végleg
fényben a hús

A VÉG FELÉ ÚSZÁS

Valeriu Stancunak

a vonások kivehetetlenek
a magány tátozó harcsaszájában
horror és szépség
azt hisszük a víz végtelen
a megtisztulás alfája csupán
testünket óvó elem
a vég felé úszás pillanataiban

időmérő nélkül
sápadtan kelünk reggel
a hús még alszik
a csend
repedező fal
félelmeink napozó legyek

arc villan a tükörben
idegen vonás
én vagyok?
te vagy?
vagy valaki más